

Ch ng 26

Trình oan Ng c kìm nén nh ng cu i cùng cô không th ch u ng c n a. Câu ch t v n c a ông Thiên gi ng nh vô s bàn tay tóm ch t l y trái tim khi n cô có c m giác ngh t th .

Cô c ngh r ng mình tàn nh n. Trong th i gian lâu nh v y cô ã c không ngh n, c ng không h i han gì, c ki m ch b n thân có th yên lòng t b t t c .

Cô c ngh mình tàn nh n. Trong th i gian lâu nh v y cô ã c g ng che m t mình tr nên l nh lũng và vô tình, nh ng r t cu c cô v n không làm c. Khi L c ng Khâm a cô ng n n i này, a cô ng n a con c a cô thì cô không th th n nhiên c n a.

Cô t trách mình. Ý th c v trách nhi m ang dang trào m nh m trong cô. Nh ng c m xúc h n n ó khi n cô nh mu n phát iên.

Cô không mu n có b t c v ng b n nào n a, cô th c s mu n ch t k t thúc t t c , vì v y cô m i c s ng c ch t ph n kháng, cô không mu n ph i bày trái tim m m y u c a mình, nh ng L c ng Khâm không cho cô c h i ó.

N c m t không kìm nén c c th r i. Cô g n nh phát iên. N i nh mong iên cu ng ã kh ng ch toàn b ý th c c a cô. Cô run r y dò d m, kéo ông Thiên vào lòng.

Cô áp sát lên m t ông Thiên. Làn da m m m i c a c u bé khi n trái tim cô nh v v n.

“Không ph i là m không c n con...” Trình oan Ng b t l c gi i thích.

“M ...” ông Thiên t i thân rúc vào lòng cô, nh ng ngón tay tr ng ng n c a c u bé ôm ch t c cô. C u bé áp m nh má vào má Trình oan Ng , nói: “M , m ng b con nhé, sau này con s nghe l i m , m ng b con, có c không?”

Trái tim Trình oan Ng nh v thành t ng m nh, cô không bi t nên áp l i l i kh n c u ó c a c u bé nh th nào. Lòng cô au xót n m c m t bên não nh tê d i. Cô ôm ch t ông Thiên, khóc n m c kh n c ti ng.

T khi ông Thiên c sinh ra, ây là l n u tiên hai m con h xa cách lâu nh v y. Trình oan Ng t ng nói, n u không có th ng bé thì không bi t cô có th ch u ng c nh ng khó kh n, gian kh su t th i gian qua nh th

nào. ông Thiên ã cùng cô tr i qua bi t bao kh c c. Có nh ng th i i m r t khó kh n, Trình oan Ng còn không th mua n i nh ng th dù ch h i t m t chút, h ng ngày ch có th n u cho c u bé bát canh tr ng. Cô cho tr ng gà vào bát men nh , ánh u lên r i cho thêm ít n óc, sau ó cho vào n i h m cùng ít g o, un k r i cho thêm m t chút d u th m, ây chính là b a n thêm c a ông Thiên. Lúc ói, ch c n ng i th y mùi th m này thôi là c u bé ã c m th y r t th a mãn, bát canh tr ng ó ch ng khác nào m t món cao l ng m v .

ông Thiên là a tr r t bi t i u khi n ng i ta ph i th ng xót. Ch a bao gi c u bé phàn nàn v i cô i u gì. Có nh ng lúc c u b ng b nh khi n cô t c gi n n m c ph i ánh. C u bé r t qu t c ng, b ánh nh ng nh t nh không khóc, c c n r ng ch u ng, cái b d ng ó c ng ch ng bi t là gi ng ai.

C u bé ch ng bao gi thù ai. Trình oan Ng ánh c u nh ng ch c n qua m t êm là quên h t, n hôm sau l i g i “m i, m i” r i bám l y cô...

M t a bé ngoan ngoãn nh v y mà Trình oan Ng c ng ch ng bi t t i sao lúc ó mình l i nh n tâm r i b nó.

Cô c ngh r ng c i này s không th g p l i con trai n a. Cô c t nh c mình r ng, ã l a ch n c u bé c s ng t th n thì hãy c quên nó i, ó s là s giúp t t nh t cho t ng lai c a nó. ông Thiên không c n m t ng i m nh cô, nó c n s giáo d c t t nh t, c s ng trong môi tr ng v t ch t y . T t c nh ng th y cô u không th mang l i c cho con, vì th nên cô m i r i b .

T t c u thu n theo l t nhiên, nh ng l i khi n cô ph i au n l n n a. L c ng Khâm th c s là m t k tàn nh n, anh ta khi n v t th ng lòng khó kh n l m m i l i n l i c a cô r máu thêm l n n a.

Cô không mu n l s m m y u c a mình tr c m t b t c ai, nh ng ch m t ti ng g i c a c u bé ã ánh b i t t c . Cô không còn ý chí ch ng l i L c ng Khâm n a.

“Con ngoan, m s không b con âu... s không âu...”

Cô thua r i, cô ã thua v i cái hi n th c tàn kh c này r i. Cô ành âm lao thì ph i theo lao v y, không n r i b a con c a mình, cô mu n ti p t c c s ng.

M t l n n a cô ành th a hi p v i L c ng Khâm, nh ng trong thâm tâm, cô th c s mu n giáng cho mình vài cái b t tai...

n êm, cô ôm ông Thiên ng . ã r t lâu r i c u bé không ng cùng cô, c u bé c ôm ch t l y cô nh s r ng lúc nó ng say, cô l i i m t.

Trình oan Ng au lòng, xoa xoa u ông Thiên, nh nhàng nói: “Sao ch a ng v y?”

ông Thiên ch p ch p m t, nh ch mi ng nói: “M ng tr c i, con s lúc con ng r i s l i không g p m n a.”

Trình oan Ng th y s ng m i cay cay, cô véo véo m i c u bé. “M s không nh v y âu, m s không r i xa ông Thiên n a.”

ông Thiên b ng b nh l c l c u. “ ã m y l n li n con m th y m n ón con, nh ng c t nh l i là không nhìn th y m âu, cho nên l n này con s không ng n a.”

C u bé ngây th không bi t che gi u c m xúc. S th t v ng và l c lũng trong áy m t c u bé khi n Trình oan Ng càng t trách mình.

Gi ng cô run run: “L n này nh t nh s không th , ông Thiên ng ngoan nhé, m s không r i xa con n a âu.” Cô cúi xu ng, hôn lên bên má tr ng m n c a c u bé.

ông Thiên nhìn Trình oan Ng v hoài nghi “Th t ch ?”

“Th t!”

ông Thiên không nói thêm gì n a, r i t nhiên c u bé nh ra i u gì ó, l i h i ti p: “M , bác âu r i? Sao không i cùng m n ây?”

Trong bóng t i, ôi m t ngây th c a c u bé v n l p lánh, câu h i ó vô tình l i ch m vào n i au c a Trình oan Ng nh ng l i không th th l . Cô không bi t ph i tr l i nh th nào. Cô nh nhàng vu t ve mái tóc c a c u bé, c g ng b a ra m t câu chuy n hay nh t: “Bác ã i n m t n i r t xa r i. Bác r t b n, không th bên ông Thiên c n a.” L c ng Khâm không a ông Thiên n tham d ám tang c a Trình L c Minh, Trình oan Ng c ng không h th c m c. Ngay n chính b n thân cô c ng không th i đi n v i s th t, cô không th m t a tr ch a bi t gì nh ông Thiên ph i tr i qua nh ng chuy n au th ng, ch t chóc quá s m nh v y.

ông Thiên o o ôi m t sáng long lanh nh ánh sao r i th n tr ng h i: “Có ph i là bác i l y v không? Cô Tr ng Ki u nói, bác c ng s l y v , sau này bác c ng s có ng i b n nh , bác ph i ch m sóc ng i b n nh c a mình và ch ng còn th i gian cho ông Thiên n a.”

Trình oan Ng tr m l ng m t lúc, r t lâu sau m i nói: “ úng r i, bác có nhà m i r i.” Thiên ng c ng là m t ngôi nhà m i ch ng?

“Nhà m i có t th n bây gi không?”

“Có.”

“V y thì bác s s ng nhà m i r i. Nhà mình c ng ch t bác cao nh v y nên không c, l n nào bác t m c ng b trúng u.”

“ ”. Trình oan Ng th y nóng nóng m t. Cô xoa xoa u ông Thiên. “Con ngoan, mau ng i!”

“Con ph i nghe m k chuy n.”

“ c r i.”

Vì ã quá m t nên ch m t lúc sau c u bé ã ng thi p i, còn Trình oan Ng không th nào ch p m t. C u bé ng say nh ng v n ôm ch t l y cô. B d ng ó khi n cô th y bu n. Cô nhìn c n phòng v ng l ng. ây ã t ng là nhà c a cô, rõ ràng m i th c bày trí nh c nh ng cô ch ng h có c m giác thân quen, ng c l i, cô c m th y nó không thích h p v i mình chút nào.

Trong phòng không b t èn. Nh ng n i th t c n mình trong bóng t i, ch l m nhìn th y nh ng góc c nh. Ánh tr ng m o xuyên qua t m rèm c a s chi u vào c n phòng, r i xu ng khuôn m t ang ng r t ngon lành c a ông Thiên. Trình oan Ng th t th n nhìn th ng bé, nó càng l n càng gi ng L c ng Khâm, cô b ng th y hoang mang.

Tr c kia, cô ã li u mình sinh nó, ngh m t cách hèn m n r ng, có l L c ng Khâm s vì a bé mà ch p nh n cô. Cô ã ch i, cu i cùng cái mà cô nh n c là s lãng quên. Anh ta quên r ng có m t ng i nh cô, ho c c ng có th anh ta ch ng thêm nh n m t ng i nh cô.

Cu c s ng kh n khó è n ng trên l ng cô. Trong cu c s ng c a cô ch ng còn t n t i tình yêu, cô h c c cách i m t v i s th t t nh ng trong lúc gian kh nh t.

Còn L c ng Khâm v n không ch u buông tha cho cô. Anh ta l i a cô v v i c n ác m ng c a ngày x a. Tr c kia, cô ngh r ng a bé s là lý do khi n anh ta quay l i v i cô còn gi ây anh ta l i l y a bé ra ch ng cô.

Cô h n l m, cô h n chính mình ã không tàn nh n n cùng, nh ng c ng ch ng th nào thuy t ph c mình hoàn toàn lùi b c. Tr ng thái mâu thu n này khi n cô vô cùng khó ch u. Cô ngh n ngào. Tranh th lúc ông Thiên ang ng say, cô ng i d y, i vào nhà t m r a m t. Làn n c mát l nh tấp lên m t khi n cô l p t c t nh tảo tr l i, mí m t s ng lên vì khóc nhi u.

Không gian xung quanh im l ng nh t , cô ch ng th ng c. Cô ng bên c nh c a s hít th không khí. Màn êm l nh l o, nh ng làn gió l nh th i qua tai, n i khó ch u trong lòng cô đ ng nh c ng v i i r t nhi u. Mùi h ng

thoang tho ng trong c n phòng khi n cô có c m giác m màng. Vén t m rêm c a, tr c m t cô hi n ra khu v n cùng nh ng óa t ng vi r c r , x p thành hàng ngay ng n tr c gió.

Trình oan Ng b ng th y có chút l c lống.

Hóa ra, t t c không còn nh tr c kia n a r i. Nh ng bông h ng tr ng v n thu c v cô gi ã thay th b ng nh ng khóm t ng vi.

M c dù Du Giai Giai không ây nh ng m i th trong ngôi nhà này u in hình bóng c a cô ta. Nh ng bông hoa c c m khéo léo trên bàn n, nh ng t m rêm r a s sang tr ng c t làm riêng, th m chí c ga tr i gi ng c ng mang phong cách r t c áo... Ch c ch n L c ng Khâm s ch ng ý n nh ng vi c nh th này.

C n bi t th này không quá r ng rãi, c ng ch có m y phòng. Cô ch ng c n oán c ng có th bi t Du Giai Giai phòng nào, nh ng cô ch ng tò mò mà i xem.

Cô bi t n i này ã không còn thu c v cô n a. Cô c ng ch ng bi t t i sao mình l i th dài. L ng ng c qu n th t, cô ch ng thích c m giác này chút nào.

ng h i lâu nên n a bên trái ng i tê d i. Cô m m chân, nh tr v phòng. V a quay ng i l i thì ã nhìn th y L c ng Khâm l ng l ng bên c nh t lúc nào, do b t ng nên cô gi t b n ng i, suýt hét l n.

Cô c g ng l y l i bình t nh, ng th ng ng i trong t th phòng b , l nh lũng nhìn L c ng Khâm. “Anh làm gì v y?!”

L c ng Khâm c ng ch ng có bi u hi n gì là t c gi n, ánh tr ng chi u lên m t bên m t c a anh ta làm hi n rõ nh ng ng cong p . Anh ta m m c i v c ý và h n h r i nói b ng gi ng m áp hi m th y: “Mu n th r i sao không ng ?”

Trình oan Ng không thích b d ng “mi ng nam mô b ng b dao g m” ó c a anh ta, l nh lũng tr l i: “Liên quan gì n anh?”

L c ng Khâm c ng không t c gi n, ch d n dò: “Sau này, cô s ng cùng th ng bé ây nhé!”

Trình oan Ng t ch i theo b n n ng: “Không.”

“Cô không c phép quy t nh.”

“L c ng Khâm, t i sao anh nh t nh b t tôi và Du Giai Giai cùng s ng ây, m i ng i u c m th y khó ch u có nh t thi t ph i nh v y không?”

L c ng Khâm mím ch t môi nh ng v n khỏe mi ng v n hi n rõ ý c i, trong áy m t nh trào dâng nh ng c n sống ng m. “Sau này s ch có th ng bé và cô s ng áy thôi.”

“Không!” Trình oan Ng t ch i th ng th ng. Cô c ng không bi t t i sao mình l i kháng c nh v y, c ngh n vi c Du Giai Giai ã t ng áy là cô l i không th ch u c, toàn thân n i da gà. Cô r t khó ch u, cô không th nào t ra là không có chuy n gì c.

“T i sao?”

“Ghê t m!”

B d ng t ch i th ng th ng ó c a cô khi n n c i c a L c ng Khâm hoàn toàn tan bi n. Ánh m t anh ta d n tr nên tr m l ng. “Trình oan Ng , cô nh t nh ph i dùng thái ó sao?”

“ úng.” Trình oan Ng kiên nh tr l i. “ i di n v i lo i ng i nh anh, tôi ch ng th ngh ra thái nào thích h p h n.”

“H ...” Ánh m t L c ng Khâm d n tr nên thâm tr m. Anh ta nheo nheo m t, tr m gi ng nói: “ c l m, Trình oan Ng , càng ngày cô càng n nói s c s o...” Anh ta còn châm ch c: “Tr c kia, ch ng ph i cô v n còn cãi b ng là mu n ch t, ch t là h t sao? Trình oan Ng , xem ra cô c ng ch a s n sàng chút nào.”

“ áy không ph i là i u anh mu n sao? Anh không mu n tôi ch t, tôi ch t r i thì anh ch ng có th gì ùa gi n n a.”

S c m t L c ng Khâm l p t c bi n i, anh ta im l ng h i lâu, ch m chiêu nhìn cô, ánh m t s c nh n ó khi n Trình oan Ng ch ng bi t né tránh i âu. B u không khí ngày càng áng s , cô lo l ng lùi v phía b c a s .

t nhiên, khuôn m t cau có c a anh ta th l ng. Anh ta kh nh ch mi ng c i, ánh m t gian tà, nh con mèo v a b t c chu t, thò móng vu t ra ùa ngh ch v i con m i t i nghi p ó.

Anh ta d n ti n sát Trình oan Ng , ánh m t hài h c. “Trình oan Ng , cô th oán xem, t i sao tôi không mu n cho cô ch t? Có l nào tôi không n cô ch t?” Anh ta c làm ra v th n bí, ghé sát tai cô, nói: “Trình oan Ng , cô có bao gi ngh n kh n ng t i t nh t không? Tôi... yêu cô m t r i.”